

KAMILA PINTÉR

KASTELÁNKA JEHO VELIČENSTVA

VYDALO NEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-89515-57-8

KAMILA PINTÉR

KASTELÁNKA

JEHO VELIČENSTVA

Grafická a technická spolupráca: Helena Múdra, Ličko Michal

Dizajn obalu: Marianna Maholányiová

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0166-0

O B S A H

O B S A H	2
Pisár Blažej	4
Plná moc	92
Svätý Grál	193
Cisár Karol	261
Kráľ Ján	304
Dar	417
Pápež	516
Universita Carolina	635
Okrúhly stôl	749

„Venované všetkým, ktorí dokážu dúfať ...“

(autorka)

Pisár Blažej

Markgróf Václav sedel zamračený vo svojej komnate.

Mal asi dvadsať rokov, bol to urastený a pekný muž.

Lenže vyzeral dosť zhýčkaný a znudený. Pristúpil

k nemu pobočník Jiří a povedal:

„Pane, Bořek z Pardubíc vám chce predstaviť svoju dcéru.“

„Dcéru? Koľko má tých dcér? Keby syna. Vyzerá tá dcéra aspoň k svetu?“

„To musíte posúdiť vy, pane. Ja by som povedal, že je celkom pekná. Lenže môj vkus vám málokedy vyhovoval.“

„Dobre, Jiří, zavolajte ho dnu.“

Vošiel Bořek a s ním jeho dcéra. Václav sa znudene pozrel. Dievča bolo driečne, ale tým ho nezaujalo.

Videl krajšie a zdá sa, že aj milšie.

Postavil sa a obišiel ju dookola. Bola rovnako vysoká ako on. To, čo ho zaujalo bolo, že stála hrdo, možno až vzdorovito s hlavou zdvihnutou a očami zvedavo upretými na neho. Všetky predtým tu stávali placho, s podlízavo sklopenými očami a s túžbou zapáčiť sa mu, ktorú tak silno skrývali až z nich kričala. Pomyslel si: „Nie je škaredá. Najnovšie sa všetci otcovia mladých slečien priam pretekajú v tom, aby svoje dcérušky predstavili mne. Čo má za lubom tento? Hm, uvidíme, ako ju bude chváliť.“

„Pane,“ - začal Bořek - „toto je moja dcéra Blažena, birmovným menom Beáta.“

„Dobre, pane.“ - netrepežlivo ho prerušil.

„Čím vyniká vaša dcéra, že ste mi ju priviedli predstaviť?“

„Pane, Blažena je moja štvrtá dcéra. Syna som sa nedočkal. Nechal som ju preto vychovať ako chlapca. Vie vynikajúco jazdiť na koni, výborne strieľať z kuše, je pohotová a bystrá. Ovláda nemčinu a latinčinu a dokonca vie čítať, písať a rátať. Je to moja pýcha.“ - ukázal pyšne otec na dcéru.

Blažena sa uklonila a myslela si:

„Všeličo som o ňom počula, no vyzerá ako rozmazaný pajác. Nech ma pošle domov, namyslenec!“

„Zaujímavé, vzdelaná dcéra v čase, keď ani mnohí páni nevedia písať a čítať. Nie je to zbytočný prepych investovať toľko do obyčajnej dcéry?“ - poznamenal sarkasticky smerom k Bořkovi.

„Neutrpela tou veľkou učenosťou jej ženskosť?“

„Nie, pane. Blažena je milá a jemná dáma. Myslím si, že ešte nikto sa v jej spoločnosti nenudil.“ - odpovedal

Bořek, akoby ani len nepočul Václavov posmešný tón.

Václav pristúpil k dievčine. Blažena stála rovno

a pozerala sa mu do očí. Pozerala sa dokonca tak hrdo

ako keby jej predstavovali Václava a nie naopak.

Pohľadom jej chcel dať najavo, kto je pánom situácie.

Čakal, že uhne zrakom, sklopí oči alebo sa aspoň zapýri.

Lenže ona sa na neho pozerala tak dlho a odvážne až jej on sám uhol pohľadom. Dokonca ho sledovala aj potom,

akoby bola v strehu. Ešte raz si ju dôkladne prezrel

a nakoniec si neodpustil:

„Pán Bořek, takže je niečo na svete, čo vaša dokonalá dcéra nedokáže?“

„Ale áno.“ - odpovedal Bořek a bolo na ňom vidieť, že ho to veľmi mrzí.

„Moja dcéra neudrží obojručný meč. Je to predsa iba žena.“

„Aspoň nejaká chybička. V spoločnosti dokonalých ľudí sa totiž necítim dobre.“ - uškrnul sa Václav.

„Zoberiete si ju teda na dvor?“

„Zoberiem. Ibaže pod jednou podmienkou, musí mi dokázať, že všetko, čo ste o nej hovorili je pravda. Ináč vám ju pošlem späť.“

Na Bořkovi bolo vidieť, že mu padol kameň zo srdca.

„Tak sa nemám čoho obávať, pane. Blažena je naozaj najlepšia.“ - uklonil sa a na pokyn markgrófa vyšiel.

Pobočník ho vyprevadil. Následník zostal s dievčinou osamote. Blažena stála, Václav sa okolo nej prechádzal.

Nakoniec sa spýtal:

„Koľko máte rokov?“

„Sedemnást', pane.“ - odpovedala smelo bez toho, aby sa mu uklonila.

„Sedemnást'. Slečny vo vašom veku už dávno bývajú vydaté. A vy?“

„Nemyslím si, že by žena mala iba rodiť deti a starať sa o ne. Myslím si, že žena je viac než prítulné domáce zviera.“

Václav sa prekvapene pozrel Blažene do očí. Nezarazila ho tak jej bezočivosť ako jej slová.

„Domáce zviera? Nevieť si predstaviť, že by sa pes alebo kôň staral o moje deti. To sa mi zdá prehnané.“

„Nie je to prehnané, pane. Pes musí byť vždy pripravený na pokyn svojho pána. Psa sa tiež nikto nepýta, či nemá starosti, či nie je unavený. Dbá sa len na to, aby bol sýty a primerane upravený.“

Dovolím si vám dať otázku pane:

„Viete o tom, čo cíti vaša manželka? Viete o tom čo ju trápi alebo naopak teší?“ - Blažena sa odmlčala a čakala na odpoveď.

Václav sa zachmúril ešte viac. Odvaha dievčaťa, ktorú by možno iní už považovali za drzosť, sa mu páčila. Lenže tie jej nepríjemné otázky! Naozaj, zaujímal sa on o svoju manželku viac? Kdeže. Oženili ho ako dvanásťročného a ona tiež nemala viac. Boli si navzájom ako politickí rukojemníci. Cudzí, chladní, len zábezpeka toho, že navzájom nepôjdu proti sebe. Neboli o nič viac než figúrky na šachovnici bez vlastnej vôle. Po dlhej chvíli sa ozval:

„Milá slečna, čím by teda mala byť podľa vás žena?“

„Mala by byť milujúca a nežná. Nie otrok, ani slúžka, ale rovnocenná partnerka. Žiaľ, to asi nie je možné.“

„Myslíte si, že ženy tejto výsady nie sú hodné?“

„Myslím si, že niektoré sú hodné. Lenže otázka znie, sú hodní tejto výsady aj muži?“ - a pozrela sa Václavovi priamo do očí.

Václav sa postavil priamo oproti nej:

„Ženu, ktorá by bola skutočne takáto, som ešte nenašiel.

A to som hľadal na mnohých panovníckych dvoroch

Európy!“ - odsekol popudene.

Usmiala sa.

„Práve preto ste ju nemohli nájsť. Ja ich poznám niekoľko. Ani jedna z nich nepatrí k žiadnemu panovníckemu dvoru.“

„Zaujímavé. Myslel som si, že na dvoroch musia byť len tí najlepší z najlepších.“

Chcel to povedať ironicky, ale znelo to skôr zarazene.

„To je veľký omyl. Ľudia, ktorí sú skutočne cnostní, nepotrebujú predvádzanie na dvoroch.“

„A vy sa prečo potrebujete predvádzať?“

„Ja sa nepredvádzam!“ - odsekla prudšie, než chcela.

„Tak načo ste prišli?“

„Počula som, že panovnícky dvor je to najvznešenejšie a najkrajšie. Lenže za tých niekoľko dní, kým ste ma prijali, som sa presvedčila, že to nie je tak.“

„Vám vôbec nebude ľúto, keď vás pošlem domov?“ - začudoval sa.

„Vôbec nie.“ - usmiala sa.

„Slzy, ktoré budem prelievať, určite nebudú slzami žiaľu.“

„Tak zostávajú už iba slzy radosti. Vás asi doma niekto čaká.“

„Môj priateľ. Jazdievame spolu na koňoch a poľujeme na jarabice alebo zajace.“

„Ten váš priateľ je asi vzdelaný muž, však?“ - uškrnul sa, lebo čakal opačnú odpoveď.

„Áno, učievali sme sa spolu.“

„A prečo si vás ešte nezobral?“

„Môj otec je šľachtic a môj priateľ je iba synom farára.“

„Farára? Ved' kňazi majú celibát!“

„Kňazi sa nesmú ženit', v tom máte pravdu, ale to neznamená, že by nemali deti. Môj priateľ má aj dvoch bratov. Jeden je tiež kňaz.“

Václav žasol. Zrazu sa mu zdala krásna. Nie krásna, najkrajšia zo všetkých žien, ktoré dosiaľ stretol!

Že by to bolo tým podmanivým úsmevom? Nie, nie, ju domov nepošle! To vedel celkom presne. Mal by ju nechať vo svojej blízkosti. Lenže ako? Zrazu si spomenul.

„Váš otec tvrdil, že viete nielen nemecky, ale aj latinsky, a to dokonca aj písať. Nechceli by ste teraz na chvíľku zastúpiť môjho pisára?“ - a ukázal jej rukou k pisárskemu pultu.

„Prečo nie, pane.“ - odvetila a zastala si na ponúknuté miesto.

Václav jej začal diktovať latinský list. Hneď v prvej vete urobil chybu a čakal, či to zbadá. Lenže Blažena sa ihneď ozvala:

„Pane, tá veta nie je najlepšie formulovaná. Mala by som to napísať takto ...“ - a latinsky zopakovala správne znenie.

Václav sa k nej otočil chrbtom, aby nevidela, že sa spokojne usmieva. Nečakal, že to zvládne, ale aj tak by si vymyslel niečo, prečo by musela zostať. Veď je predsa synom kráľa!

Potom jej nadiktoval ešte jeden list v nemčine. Obidva si skontroloval a až potom ich podpísal. S Blaženinou prácou bol veľmi, veľmi spokojný.

„Slečna, váš otec ospevoval vaše jazdecké a strelecké umenie. Rád by som sa o ňom presvedčil na vlastné oči. Zajtra skoro ráno začína poľovačka. Dovoľujem si vás na ňu pozvať.“ - a uklonil sa.

„Bude mi veľkou ct'ou, pane.“ - usmiala sa Blažena a uklonila sa tiež.

Václav jej podal ruku a vyprevadil ju až ku dverám.

Ráno už čakali nastúpené pážatá a páni z dvora na panovníka. Mali pripravené kuše i tulce so šípmi.

Ned'aleko nich netrpezlivo erdžali kone a pobehovali psy.

Prišiel Václav. Rozhliadal sa okolo seba, akoby niekoho hľadal, a potom nespokojne povedal:

„Na poľovačku som pozval aj jednu dámu. Vraj veľmi dobre jazdí a strieľa. Aspoň tak som počul. Ale dochvíľnosť zrejme nie je jej silnou stránkou, keď nechá na seba čakať!“

Vtedy podišlo k nemu jedno páža:

„Pane, tá dáma sa chce ospravedlniť, že ako žena sa na poľovačku nehodí a namiesto seba poslala mňa.“

Páža sa s úsmevom uklonilo a Václav spoznal tie oči.

„Takže ospravedlniť. Dobre, ospravedľujeme jej neprítomnosť. Aké je vaše ctené meno?“ - uškrnul sa.

„Blažej, pane.“

„Dobre, Blažej. Dnes musíš namiesto svojej panej ukázať čo vieš ty. Súhlasíš?“

„Áno pane, rád.“ - páža sa opäť uklonilo.

Václav dal pokyn. Honci zobrali psov a panstvo na koňoch ich nasledovalo. Panovník si neodpustil pohľad na Blažēja, ladne vysadajúceho na konský chrbát. Opäť sa spokojne usmieval a prikázal:

„Blažej, budeš mi robiť sprievodcu!“

„Áno, pane.“ - odpovedalo páža a držalo sa v jeho blízkosti.

Cestou do lesa ho Václav nespúšťal z očí. Skutočne, páža jazdilo majstrovsky. S koňom si rozumelo len dotykom, rukami ho ani nemuselo viesť a kôň poslúchal svojho jazdca. Prišli na lesnú čistinku. Tam na pokyn hlavného lovmajstra zastali a čakali na ďalšie príkazy.

Nad lesom zakrúžil jastrab. Potom, len čo zbadal nebezpečenstvo, vyletel vysoko do výšky. Václav ukázal hore a povedal:

„Blažej, trúfneš si zostreliť toho vtáka? Ja si však myslím, že je už dosť vysoko a asi sa ti to nepodarí.“

„Skúsím to, pane.“ - odvetilo páža a už cielilo kušou do výšky.

Ozval sa tichý šum a zasiahnutý vták spadol priamo pred panovníkovho koňa. Lovmajster ho zdvihol a ukázal trofej Václavovi.

„Dobrý zásah, milý priateľ. Priamo do srdca. To zviera vôbec netrpelo.“

„Tak je to správne, pane. Zvieratá nesmú zbytočne trpieť.“

„Dobre, Blažej. Teraz necháme poľovníkov, aby oni ukázali čo dokážu. Ty si už dokázal dosť.“

Václav kývol na hlavného lovmajstra, ten znovu podišiel k nemu a vypočul si tiché pokyny. Prikývol a ujal sa vedenia poľovačky. Ukázal pánom smer lovu a viedol ich dopredu.

Václav s Blažejom zaostali, až úplne osameli. Potom Václav otočil koňa úplne opačným smerom a kývol na Blažeja. Blažej pricválal a ďalej išiel popri panovníkovom boku. Neponáhľali sa, práve naopak, išli takmer krokom a celou cestou sa rozprávali o prírode, o zvieratách, o ľuďoch i o dvore. Takto prišli k malej poľovníckej chatke. Václav zoskočil z koňa a na jeho pokyn ho nasledoval aj Blažej. Kone priviazali o stromy v blízkosti chaty a vošli do vnútra.

V chatke boli dve miestnosti. V prvej bol stôl, lavica a niekoľko stoličiek. Bol tam i krb, kde sa v prípade dažďa alebo zimy dalo prikúriť. V druhej miestnosti bola široká posteľ, postlaná kožušinami ulovených zvierat.

Takisto tam bol krb s pripraveným drevom.

Pravdepodobne tu prespávali poľovníci zo dvora, keď ich v horách zastihla noc. Na stole bolo pripravené jedlo.

Chlieb, niekoľko pečených jarabíc, víno, nejaké ovocie.

Bola pripravená i voda na pitie i umývanie.

Václav ukázal rukou na lavicu.

„Sadnite si. Určite budete hladná.“

„Ďakujem pane, máte pravdu. Ale myslím si, že jarabice sú chutnejšie teplé.“

„Teplé? Ako by ste to chceli urobiť?“

„Jednoducho. Skúste rozložiť oheň kým sa vrátim.“

Václav sa začudoval. On, panovník má rozkladať oheň? Doteraz mal na to sluhov. Nuž ale čo muž neurobí kvôli žene, Václav oheň rozložil. Práve vtedy sa vrátila Blažena a niesla dva ražne z lipového dreva. Na každý napichla jednu jarabicu. Jeden ražeň podala do rúk Václavovi a druhý natiahla nad ohnisko a pomaly s ním otáčala. Václav sa najprv pozeral a potom začal robiť to isté.

„Takto si ich zvyknete opekať s tým vaším priateľom?“

„Áno, pane. Lov je zvyčajne celodenná vychádzka a človek predsa nemôže byť hladný. Naučil ma to Řehoř. Ale už by sme mali jesť, lebo nám to zhorí.“

Kým jedli, neodpustil si Václav niekoľko zvedavých otázok.

„Vie váš otec o tom, kto s vami chodí na lov?“

„Nie. Nikdy sa totiž na to nepýtal. Bol rád, že sa o potravu starám ja a nie on.“

„Aký je váš priateľ?“

„Myslím si, že taký by mal byť každý muž. Je smelý a odvážny a pritom jemný a nežný. Dokáže hrať na lutne a nádherne spieva. Je učiteľ, učí tam u nás deti. Ale žiadny opis nevytvorí správny obraz, bolo by lepšie, keby ste ho poznali. Je priamy a otvorený. Takých ľudí by mal mať každý kráľ okolo seba. Žiaľ, kráľov obklopujú úplne opační ľudia, a to je škoda.“

Václav počúval a nalial si do pohára víno. Chcel naliať aj Blažene, ale ona odmietla:

„Pane, je teplo a víno opája zmysly. Cez deň by sme mali piť radšej vodu.“

Václav sa tváril akoby jej poučanie ani nepočul. Vypil plný pohár. Potom i druhý i tretí. Oči sa mu začali lesknúť a dostávali nebezpečný výraz. Blažena zacítila nebezpečenstvo. Vstala a chcela ujsť, ale on sa za ňou rozbehol a chytil ju priamo vo dverách.

„Milá slečna, mladé dámy, ktoré prídu na dvor, skôr či neskôr skončia v posteli panovníka alebo iných veľmožov. To ste nevedeli?“

Posmešný tón v jeho hlase ju popudil viac, než jeho opovážlivosť.

„Neprišla som na dvor preto, aby som s kadekým spávala!“ - odsekla mu.

Václav sa smial a dovoľoval si čoraz viac. Blažena cúvala stále ďalej až ju zastavil kút. Zacítila, že ju niečo tlačí do chrbta. Rukou nahmatala palicu. Poriadnu hrubú pastiersku palicu. Odsotila ho a udrela ňou po chrbte.

Václav prekvapene odskočil a ten krátky okamih jej stačil. Zaútočila na neho a uvoľnila si cestu ku dverám.

„Za toto mi zaplatíte!“ - zasyčal na ňu zlostne z kúta.

„Kedykoľvek. Ale v posteli to nebude! Hanbite sa, vaše správanie je nehodné budúceho kráľa! Nie je hodné ani len obyčajného muža!“ - odsekla a dôstojne vyšla z chaty.

Odviazala si svojho koňa a vrátila sa do hradu.

Václav zostal v chate sám prekvapený, ponížený, zlostný a zbitý. Na druhý deň čakala Blažena v ženských šatách v predsieni kráľovej pracovne. Václav sa však tváril, že ju nevidí a nechal ju tam stáť. Prišlo poludnie a z pracovne vyšiel jeho pobočník Jiří.

„Pane, myslím, že panovník dnes asi nebude potrebovať moje služby.“ - prihovorila sa mu milo Blažena.

„Preto počkám vo svojej komnate, ak by náhodou niečo potreboval. Buďte taký dobrý a povedzte mu to.“

Jiří prekvapene zaklipkal očami a zdalo sa mu, že zle počuje. Takúto drzosť má odkázať budúcemu kráľovi?

Chcel protestovať, ale Blažena tam už nebola. Pokrčil plecami, nakoniec, nech si to budúci kráľ vybaví sám.

Prijal tú ženu namiesto úplatného pisára? Prijal. Tak nech sa nečuduje. A odkaz odovzdal.

Václava dobre že neporazilo! Tak kto je tu panovník?!

Ona alebo on?! Toto jej naozaj nedaruje! Nielenže ho zbije ako malého chalana, ale ešte si dovoľí aj odísť a nechávať mu takéto odkazy!

„Jiří, choďte za ňou a prived'te mi ju sem!“

Jiří priviedol Blaženu a Václav ho nervóznym pokynom prepustil. Kým sa vrátili, vyprchala z neho tá najväčšia zlosť, ale nevrlosť ho ešte neopustila.

Blažena to vycítila a v duchu sa pousmiala, rátajúc s tým, že bude vyhostená. Uklonila sa a smelo pozrela panovníkovi do očí.

„Viete, na čo som si vás nechal zavolať?“ - opýtal sa hneď.

„Po tom čo sa stalo, ma asi vyženiete.“ - pokojne odpovedala.

Václav sa jej prekvapene pozeral do očí a pomyslel si:

„Tak toto by sa ti teda hodilo. Ani náhodou!“ - a nahlas povedal:

„Nie, nevyženiem vás.“

„Tak teda, čo so mnou urobíte? Dáte ma katovi?“

„Katovi?“ - ešte viac sa začudoval.

Nemal rád kata, mučenie sa mu protivilo a keby mohol, zakázal by ho. Keby mohol... Okrem toho, keby to urobil, roznieslo by sa po celej Morave i Čechách, že budúceho kráľa zbila palicou žena. To by bola teda hanba!

„Prečo by som vás mal dať katovi?“

„Siahla som predsa rukou na panovníka. Teda konkrétne na syna Jána Luxemburského, ktorý je legitímnym kráľom.“

„Bojíte sa?“ - ironicky sa spýtal.

„Nie, pane. Veď kňazi nás predsa učia, že duša je nesmrteľná. Umiera len naše telo.“

„Tak vy sa naozaj nebojíte?“ - začudovane sa znova opýtal.

„Každý, s kým som sa stretol, sa bál smrti.“

„Bojí sa iba ten, kto nemá presvedčenie alebo kto nemá čisté svedomie. Keby som sa bála smrti, nenaučila by som sa ani jazdiť, ani strieľať, dokonca ani len šermovať.“

„Šermovať? Veď váš otec povedal, že šermovať neviete.“

„Môj otec sa sťažoval, že neudržím obojručný meč. Ale šermovať s ľahkým mečom dokážem.“

„Vy ste teda samé prekvapenie! Tak preto ste ma tak šikovne zbili tou palicou, že som nemal ani len šancu sa brániť?“ - vyhrkol.

Zrazu zabudol na zlosť, nevrlosť i svoju pýchu.

„Áno, pane. Šermiarsky výcvik je dobrá vec.“ - usmiala sa na neho.

„Povedzte mi, aké hádanky sa ešte vo vás skrývajú?“ - spýtal sa.

Tón jeho hlasu znel po prvý krát úprimne.

„Môj otec vás predsa upozorňoval, že so mnou sa ešte nikto nenudil.“

„Dobre, tak to nechajme tak.“ - kývol rukou.

„Nevyženiem vás, ani vás nedám katovi. Budete pracovať ďalej. Bolo by však dobre, keby ste boli ako pisár - muž. Rozumiete?“

„Ak dobre rozumiem, mám sem chodiť v mužskom odeve. Tak ste to mysleli?“

„Áno, tak. Keby muži, ktorí sú tu na dvore zistili, že ste žena, obt'ážovali by vás.“

„Rozumiem tomu správne, že vy pane, ma beriete pod svoju ochranu?“

„Tak nejako. Stačí, že vás bude otravovať len jeden muž. Teda ja.“ - dodal a bezočivo sa usmial.

„Milý pane, pokiaľ ma pamäť neklame, ste ženatý muž.“

„To som. Som politický rukojemník. Následník trónu je ten najúbohejší muž v celej krajine. Jeho sloboda totiž vôbec nepatrí jemu samému. Ale na to ste pri svojej vrodenej bystroti určite prišli, nie?“

„Dobre, pane. Idem sa teda prezliecť podľa vášho želania. A s tým obťažovaním... to sa ešte uvidí.“ - povedala a odišla.

Zakrátko sa vrátila oblečená ako páža. Václav jej opäť diktoval ...

Dni prechádzali a čas sa míňal v práci. Blažena, vlastne pisár Blažej, bola neustále v blízkosti panovníka. Ako jediná si dovoľila povedať priamo mu do očí to, čo si myslela a napodiv, namyslený Václav po dôkladnom zvážení takmer vždy dal na jej rady. Už si ani nevedel predstaviť dvor bez jej prítomnosti.

V jeden deň jej diktoval list a jeho oči uviazli pohľadom na jej nohách, ktoré pážací odev viac odhaľoval ako zahaľoval. Blažena to cítila a bolo jej to neprijemné. Na druhý deň prišla do práce v plášti.

„Vám je zima?“ - spýtal sa začudovaný Václav.

„Niektoré pohľady dokážu mraziť, pane!“ - odsekla mu.

Prešlo niekoľko dní. Václav jej opäť diktoval a Blažena písala. Keď dopísala, podišiel ku nej. Chytil jej ruky a horúco ju pobozkal. Prekvapená Blažena sa spamätala až po chvíľke. Vyslobodila si ruky a strelila mu také zaucho, až mal červené celé ľavé líce.

„Pane, vaše správanie je nehodné budúceho kráľa! Od zajtra budem nosiť pod plášťom meč a ak sa niečo také opovážite ešte raz urobiť, zbijem vás ním naplocho! Rozumeli ste?!“

Václav ju pustil, ale usmieval sa. Pre neho to bola len hra. Lenže Blažena to myslela vážne. Od nasledujúceho dňa skutočne nosila pod plášťom ľahký meč, s ktorým vedela veľmi dobre zaobchádzať. A naozaj, roztopašný a samolúby Václav ním ešte niekoľko krát dostal. Ale nezakázal jej ho nosiť. Blažena ako pisár a páža Blažej sa zúčastňovala všetkých dvorných ceremónií, kde bol prítomný mladý panovník. Stávala v špalieri ako čestná stráž, keď on a hostia prechádzali okolo.

Nosila plášť a ako jediné z pážat aj meč. Ale o tom nikto nevedel. Nikto, okrem Václava.

V ten deň vítal Václav vyslancov francúzskeho kráľa. Po privítaní zaradil vyslancov do svojho sprievodu hneď za svoj chrbát a sám na jeho čele ich viedol do zasadacej siene. Blažena ho nespúšťala z očí a tak jej neušlo, že za jeho chrbtom sa na okamih mihlo ostrie dýky. V tej chvíli konala ako blesk. Vyskočila dopredu s vytaseným mečom, ľavou rukou odsotila Václava až ho zachytila druhá strana špalieru z pážat a s bojovým výkrikom udrela plnou silou mečom na dýku. Dýka vyletela, opísala vysoký oblúk a s cvendžaním padla niekde dozadu na dlažbu. Hrot jej meča sa opieral o vrahov krk. Václav sa za okamih spamätal. Podišiel k Blažene a povedal:

„Ďakujem za vašu pohotovosť, pane. Práve ste mi zachránili život.“

Potom sa obrátil a zavolať:

„Stráže! Francúzski vyslanci a ich sluhovia budú požívať našu pohostinnosť vo väzení. Odved'te ich!“

Prvého odviedli muža, ktorý mal na krku opretý Blaženin meč.

„Pane.“ - obrátil sa Václav k Blažene.

„Odvzdajte mi váš meč!“

Blažena zobrala do rúk obnažený meč, prišla pred kráľa, pokľakla na jedno koleno a meč mu so sklonenou hlavou odovzdala. Václav si ho zobral. Pot'ažkal ho v ruke a usmial sa. Pripomínal mu skôr detskú hračku ako zbraň. Potom sa obrátil na Blaženu:

„Pane, aké je vaše ctené meno?“

„Blažej, pane.“

„A vaše birmovné meno?“

Blažena zostala prekvapená. Z Blaženy sa dá urobiť Blažej. Ale aké mužské meno prináleží Beáte?

„Václav!“ - vyhŕkla to, čo jej prvé prišlo na um.

„Dobre, Václav.“ - usmial sa mladý panovník.

„Teraz pôjdeme do hradnej kaplnky. A vy ma nasledujte.“

Celý dvor, ktorý bol na uvítacej ceremónii, ho nasledoval.

Blažena mu kráčala za chrbtom až k oltáru. Tam zastali a počkali kým bude ticho. Keď už všetci sedeli, ujal sa slova Václav:

„Pane, pokľaknite!“

Blažena so sklonenou hlavou pokľakla na jedno koleno.

Kráľ zdvihol jej meč a položil jej ho na plece:

„Blažej, od tejto chvíle si rytier Václav.“ - kráľ jej preložil meč na druhé plece a pokračoval:

„Nech sú tvoje rytierske skutky aj naďalej sprevádzané takou odvahou a statočnosťou, akú si preukázal dnes priamo pred našimi zrakmi.“

Potom kňaz odslúžil omšu a po omši pozval panovník nového rytiera do svojej pracovne.

„Jiří, dnes vás už nebudem potrebovať. Zariad'te, aby nás nikto nerušil. Môžete odísť.“

„Pane.“ - ozvala sa Blažena po pobočníkovom odchode.

„Čo ste to urobili? Veď ja som žena a žena nemôže byť rytierom!“

„Náš drahý rytier Václav, presvedčili ste ma, že hrdinstvo a pohotovosť nie je len výsadou mužov. Prečo by teda malo byť len mužskou výsadou byť rytierom? A ozaj, smiem sa vás spýtať ako ste prišli k menu Václav?“ - usmieval sa.

„Meno Beáta nemá svoj mužský náprotivok a to bolo prvé mužské meno, na ktoré som si spomenula.“ - začervenala sa.

„Beáta... Beátka, to meno vám pristane viac.“ - usmieval sa Václav a hlas mu náhle znežnel.

„Je omnoho krajšie než to, ktoré ste dostali pri krste.“ Postavil sa pred ňu, pozrel sa jej do očí, potom ju objal. Nebránila sa. Potom sa chvíľu mlčky prechádzal.

„Hm, dvaja Václavovia na jednom dvore, to je trošku priveľa, nemyslíte? Budem si od tejto chvíle musieť zvyknúť na meno Karol. Nakoniec, môj krstný otec si želá, aby som ho po korunovácii oficiálne nosil. Takže vy ste od dnešného dňa Beáta alebo Václav a ja som Karol, súhlasíte?“ - podišiel ku nej a pokúsil sa ju znova objasť.

Lenže tento raz sa už Beáta nedala:

„Tak dosť, toto sa predsa nerobí! Aj na kráľov sa predsa vzťahuje desatoro. Alebo to chcete poprieť?!“

Posmešne sa uškrnul. Potom sa jej obrátil chrbtom a ako keby k oknu povedal:

„Beáta, vy veľmi dobre viete, že manželstvá panovníkov sú len politická šachová partia. Pridelia vám kráľovnú a vy nemôžete ani odporovať, lebo by ste vyvolali vojnu. Ale aj panovníci majú srdce a poznajú lásku. A preto majú panovníci svoje milenky.“

„To... to je nemorálne!“

„A ten váš kňaz so svojimi deťmi nie je nemorálny?“

„Nie, lebo má iba jednu ženu. Nemôže si ju zobrat, ale má iba ju!“

„A ja mám vás!“

„Takže podľa vašich slov, mám tú vysokú česť stať sa čoskoro vašou milenkou?!“ - ironicky sa ho spýtala.

„Pravdaže, ak to nebude proti vašej vôli.“ - usmial sa.

„Odkedy sa práve vy staráte o moju vôľu?“

„Odkedy vás poznám!“

Karol sa postavil pred ňu a pozrel jej priamo do očí:

„Beáta, ľúbim vás. Chcete so mnou žiť?“

„Žiť?“

„Blanche, teda Markéta bude kráľovná. Ale s vami budem žiť. S ňou už nie. Súhlasíte?“

Dlho sa pozerala do jeho veľkých hlbokých hnedých očí.

Všetko ostatné z nich vytlačila láska. Cítila sa ňou zahalená a bolo jej krásne. A tak zašepkala:

„Za takýchto podmienok áno, Karol ...“

Z Beáty sa stal rytier Václav, ktorý Karla sprevádzal na každom kroku. Lenže raz pri poľovačke sa drobným nedopatrením jeden z prítomných pánov, rytier Orlík presvedčil, že Václav je žena. Bez meškania sa ponáhlal ku Karlovi.

„Pane, stala sa zrada! Rytier, ktorého ste pasovali, je žena! Obyčajná žena!“ - kričal.

„Rytier Orlík, ja viem, že rytier Václav je žena. Ale chcete povedať, že na ten drobný nedostatok, jej ženstvo, je azda menej odvážna, či menej statočná ako hociktorý rytier mužského rodu?“ - pokojne odpovedal Karol.

Rytier Orlík onemel. Nerátal s tým, že mladý panovník, ktorý o ženách nemal vysokú mienku, si urobí svojho pobočníka práve zo ženy.

„Pane, ale to je nepredstaviteľná potupa mužského rodu! A to sa predsa tak nemôže a nesmie nechať! Ved' žena predsa padla, tak sa píše aj v biblii, a tu hľa, toto!“ - rozhorčene chrlil zo seba.

„Pane, videli ste na vlastné oči, ako mi rytier Václav, teda slečna Beáta, svojou duchaplnosťou a pohotovosťou zachránila život. Prečo teda tak nekonal žiadny iný rytier mužského rodu? Myslíte si, že som sa zbláznil?“

„Nie, pane.“ - dodal Orlík dost' nepresvedčivo.

„Ale aj tak sa žena nikdy nemôže porovnávať s mužom!“

„A prečo nie, pane?“ - zamiešala sa do toho Beáta, ktorá začula časť rozhovoru.

Myslíte si, že my ženy sa nikdy nenaučíme tak vynikajúco strieľať z kuše ako vy, muži? Alebo nedokážeme jazdiť na koni?“

„Milá slečna, toto všetko dokážete. Videl som to.“ - dost' neochotne pripustil Orlík.

„Ale aj tak, šermovať mečom žena nikdy nedokáže!“

„Čo sa stane, keď sa presvedčíte, že áno?“

„Potom už vôbec nebudem pochybovať o tom, že aj žena môže byť rytier!“

Po tých slovách sa Orlík rozosmial. Pridali sa k nemu ostatní páni. Beáta počkala kým sa utíšia a povedala:

„Takže vy chcete, aby sme si zmerali sily v šerme. Áno?“

„Vy máte toľko odvahy?“ - posmešne sa spýtal Orlík.

„Keď môže mať muž toľko odvahy!“ - s úškrnom mu odvrkla.

„Takže súboj?“ - spýtal sa neveriaco Orlík.

„Keď si to želáte. Aká bude vaša zbraň?“ - milo sa spýtala Beáta.

„Obojručný meč!“

„Dobre, pane. Váš obojručný meč voči môjmu meču, ktorý zachránil panovníkovi život! Kedy?“

„Hoci aj zajtra!“

„Prijímam. Mne bude sekundovať panovník, pravda veličenstvo?“

Karla obchádzali mrákoty.

Bál sa, že ten obor Orlík zahluší Beátu prvou ranou. Ale prikývol.

„Takže kto bude sekundovať vám?“

„Rytier Jan z Budějovic.“

„Dobre, pane. Zajtra ráno sa stretieme. Bude mi potešením.“

Ráno, ešte pred súbojom sa stretli. Karol zobral so sebou arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Arnošt bol jeho priateľom, spolupracovníkom i dôverníkom. Obaja sprevádzali Beátu, ktorá bola opäť oblečená ako páža a cez plecيا mala prehodený plášť. Vo dvorane čakal nielen Orlík so svojim sekundantom, ale všetci páni, ktorí sa deň predtým zúčastnili na love.

Beáta si sňala plášť a pripravila si svoj meč. Orlík sa iba uškrnul pri porovnaní ťažkého obojručného meča s jej hračkou.

Zakrátko začal súboj. Orlík zdvihol svoj meč a zaútočil.

Beáta zaujala obranný postoj a ľahko útok odrazila a uhla. Hoci bol Orlík obor, váha jeho meča ho aj tak poriadne odhodila dozadu.

Kým sa Orlík stačil opäť otočiť Beáte čelom, ona priskočila a oprela mu svoj krátky meč o krk. Orlík stúpol, ale nechcel sa hneď vzdať. Beátu omrzelo držať meč tvrdohlavému Orlíkovi na krku, preto znenazdajky uskočila a špičkou meča mu prerezala šnúрку, držiacu jeho nohavice. Orlík pustil meč a chytil si padajúci odev. Ako náhle bol jeden z mečov na zemi, bolo to znamenie, že súboj je skončený. Karol sa začal nahlas smiať: „Rytier Orlík, vidím, že ste nielen nešikovný, ale i nahý. Súboj je skončený.“

Od súboja už Beáta nosila iba ženské šaty. Už nebolo nutné sa skrývať. Keď ju Karol čoskoro urobil kastelánkou, muži neprotestovali. Dokonca ako ubiehal čas, boli prístupní aj jej radám a postrehom. A ani si sami neuvedomovali, ako sa ich postoj voči ostatným ženám mení stále viac a viac k lepšiemu.

V jeden večer zostala Beáta sama. Karol niekam odišiel a ani sa len neunúval, aby jej povedal kam. Oheň v kozube horel a jeho žiara osvetľovala izbu. Čas utekal a on stále nechodil. Bála sa o neho a nemohla zaspať.

Občas prihodila polienko na oheň a prechádzala sa po izbe. Za oknami už začalo svitať.

Už bolo biele ráno, keď sa vrátil. Beátu našiel stáť oblečenú v izbe.

„Vy ste už vstali?“

„Kde si bol celú noc? Bála som sa o teba.“

„Nemusíš sa báť. Bol som u Markéty.“

„U tvojej ženy? Ved' si mi tvrdil, že s ňou nežiješ! Vrael si, že ona bude kráľovná, ale žiť budeš so mnou! Alebo som zle počula?!“

„Počula si dobre. Naozaj s ňou nežijem. Ale je taký doklad. Volá sa svadobná zmluva. Spísali ho naši poručníci kým sme s Markétou boli ešte deťmi. Jeden bod z tej zmluvy totiž obsahuje podmienku:

- Manželstvo je právoplatné vtedy, keď sú manželia aspoň jedenkrát mesačne spolu.

„Rozumieš?“

„Nerozumiem a nechcem rozumieť! Pretože toto si mi nepovedal! Takže si ma podviedol!“

Karol sa posmešne usmial.

„Podviedol som svoju milenku s vlastnou manželkou.

Zaujímavé, že mi to vyčíta práve milenka!“

„Vy ... vy ... už vás nechcem ani vidieť! Neopovázajte sa za mnou prísť, lebo vás zabijem!“

Beáta vybehla dvermi a poriadne nimi tresla. V ten deň sa Karol musel zaobísť bez kastelánky.

Najprv utekala do svojej izby. Hodila sa na posteľ

a plakala. Keď ju prešla najväčšia zlosť, začala konať.

Obliekla si pážací odev, osedlala si koňa, zobrala si

mešec s peniazmi a vyrazila do mesta Prahy. Na trhu si

zistila, ktorý dom je na predaj a zakrátko už majiteľovi

vyplatila hotovosť. Ešte v ten deň sa vrátila na hrad

a zbalila si svoje veci.

Ráno Karol čakal, že Beáta sama príde. Ibaže namiesto

nej ho čakal na stole nepríjemný odkaz:

„Keď si veľičenstvo nevie vážiť vernosť a priateľstvo, nech sa v budúcnosti ráči obísť bez nich!“

Beáta.

Karlovi stiahlo srdce. Beáta ho opustila. Bez scén, bez vyhrážok, naozaj! Držal v ruke jej list a najradšej by sa bol rozbehol za ňou. Lenže kam? Chvíľu sedel a rozmýšľal. Potom si zavolať strážcu brány a začal sa na ňu pýtať. Bezvýsledne. Nikto nevedel, kde by mohla byť. Ďalšie dni sa prezliekali spolu s Orlíkom do meštianskych šiat a potulovali sa po pražských trhoviskách. Kráľovské povinnosti boli naraz bokom. Až raz ...

„Orlík, počul si ten hlas?“ - nedočkavo sa opýtal Karol a ťahal priateľa za rukáv.

„Tam, pod', ideme tam.“ - a už ho ťahal ledva mu ten stačil.

Prišli k staršej trhovkyni, ktorá práve odovzdávala Beáte kohúta. Beáta zaplatila, chytila zviera za zviazané nohy a niesla ho so sebou. Obaja muži ju sledovali, ale ona o tom nevedela. A tak kráľ zistil, v ktorom dome býva. Podvečer ktosi zaklopal na bránu jej domu. Otvorila a stál tam Karol.

„Čo tu chcete?! Svojho muža som pochovala, teda som vdova Beatrix a vy mi nebudete kazieť povest’!“ - a zabuchla bránu Karlovi pred nosom.

Darmo klopal, už mu neotvorila. Na druhý deň zaklopal na bránu Arnošt. Beáta otvorila.

„Čo si želáte, vaša milosť?“ - opýtala sa prichádzajúceho.

„Chcel by som vám niečo povedať. Ale mohol by som vojsť?“

„Poďte, pane.“ - pustila ho a zamkla bránu.

Zaviedla ho do izby a usadila za stôl. Oheň pukotal v kozube a bolo tam tak príjemne.

„Slečna Beáta, posielala ma kráľ.“ - začal.

„Odkedy je arcibiskup poslom obyčajného kráľa?“ - spýtala sa sarkasticky.

Arnošt sa tváril, že nič nepočul a pokračoval:

„Slečna, kráľ by si veľmi želal, aby ste sa vrátili späť.“

„Vaša milosť, odkedy cirkevný hodnostár naháňa kráľovi milenky do postele?! Podľa toho, čo ste ma učili, by ste mi mali skôr rozprávať o prikázaniach.“

„Nezasmilníš!“

„Beáta, kráľ vás ľúbi. Jeho manželstvo je politický krok. Keď ho oženili, bol ešte len chlapcom, ktorý musel poslúchnuť. Kráľovná je pre neho cudzia žena, ktorú musí raz za čas a proti svojej vôli navštíviť. Ak by to nerobil, bolo by z toho zle. Následník trónu je v láske úbohejší než jeho najposlednejší poddaný. Ten sa aspoň oženiť môže podľa svojej vôle, kráľ nie. A poddaný nesie zodpovednosť iba za seba, prípadne za svoju rodinu. Kráľ zodpovedá za všetkých svojich poddaných. On sám musí byť vo svojich rozhodnutiach na konci. Pravdaže vtedy, ak chce byť dobrým kráľom. A Karol chce byť dobrým panovníkom. Lenže odkedy ste od neho odišli, zanedbáva svoje panovnícke povinnosti a robí iba samé hlúposti. Vráťte sa k nemu.“

Beáta sa rozplakala:

„Nemôžem sa vrátiť. Ako môže chodiť od jednej ženy k inej? Ja by som to nedokázala!“

„Beáta, panovník nikdy nie je svojím pánom. Kto je kráľom, musí dať svojej krajine aj seba samého, aby zabránil omnoho väčšiemu utrpeniu. Zmluvy sa musia

dodržiavať. Všetky.“ - a mierny Arnoštov hlas sa jej prihováral a presviedčal až presvedčil.

„Počúvajte, pán arcibiskup, ak by Karlova manželka mala milenca a Karol by jej v tom nebránil, ona by určite netrvala na tejto hlúpej zmluve. Môžete to odkázať Karlovi. Ak s touto podmienkou bude súhlasiť a dohodne sa na tom so svojou ženou, môže za mnou prísť.“

A Karol prišiel hneď na druhý deň po zotmení. Prišiel peši, cez plecيا mal prehodený plášť a pod plášťom skrýval lutnu. O dva dni sa spolu vrátili na hrad.

---- ... ----

Ubehli dni, týždne, mesiace a Beáte sa narodil syn. Karol mal veľkú radosť, lebo to bol jeho mužský potomok.

A tak dostal meno po otcovi: Karol. Lenže nebol legitímnym následníkom. Bol totiž nemanželský.

Po šiestich týždňoch Karol najal pestúnky, ktoré sa dňom i nocou o chlapca starali a Beáte ho nosili iba na kŕmenie.

Karol ju totiž nechcel uvoľniť ako svoju kastelánku.

A tak niečo muselo ísť bokom. Za nejaký čas ju prišiel navštíviť otec.

„Vidím, že si sa u Karla zapísala veľmi dobre. Si matkou jeho syna. Síce nemanželského, ale syna. A to už niečo znamená!“

Otcove slová a tón reči jej boli nepríjemné. Ved' by mal byť pobúrený tým, že jeho dcéra má nemanželské dieťa! Takže vtedy v tej chate mal Karol predsa len pravdu! Ockovia privádzali na dvor svoje dcérušky len preto, aby sa stali milenkami kráľa alebo aspoň veľmožov! Krásne! Pokrytci! Ona sa stala Karlovou milenkou nie preto, aby mu diktovala alebo aby sa mala dobre, ale preto, že ho milovala! A to je obrovský rozdiel!

Otec si nevšimol jej zachmúrenú tvár a pokračoval:

„Poľský kráľ mi bude veľmi zaviazaný, keď práve ty využiješ svoj vplyv na kráľa a urobíš všetko, čo ti jeho posol oznámi. Karol je totiž pre neho jedna prebytočná figúrka na šachovnici. Dúfam, že budeš rozumná.“

„Ty si sa spriahol s Poliakom?! Takže všetky tie klebety o tebe sú pravdivé! Viem, že mu robíš poskoka, ale pokiaľ ma pamäť neklame, patríš českému kráľovi! Videla som ťa, keď si mu to slávnostne sľuboval!“ -
Beáta zvyšovala hlas.

„Si hlúpa ženská, Blažena. Myslíš si, že blaženosť možno získať len čestnosťou. Slúžim Kazimírovi už dávno, aj keď som Karolovi musel sľúbiť poslušnosť. Karol je ešte sopliak, ktorý nič nedokázal, len ohlupovať také husi, ako si ty. Vedel som, že na takú lákavú a hlavne krásnu návnadu skočí. Jemu sa totiž páčia všetky ženy, milá dcéruška. Skrotil ťa a veľmi skoro sa ťa aj nasýti! A keď ťa odhodí, pošle ťa domov, presne tak, ako poslal tie pred tebou!“

„To je moja vec! Ak sa ma nasýti, odídem od neho hrdo. Lenže ty nevieš, čo je to hrdosť! Ty nevieš ani to, čo je to česť! Keby si to vedel, nehral by si na dve strany. Ty sa vždy prikloníš k tomu, z koho máš väčší prospech!“

„Si hlúpa hus, Blažena! Politika sa vždy robila takto. Kto sa vie správne hýbať, má sa dobre. Poliak je silný. Má

veľkú a rozľahlú krajinu a tým pádom aj veľkú moc. Karol ešte nie je nič a ničím ani nebude. Luxemburg na Čechy kašle! Karola sem strčil len preto, aby sa mu šľachta nebúrila. A keď to šľachta, pápež alebo silnejší kráľ budú chcieť, obetuje ho! Lenže Karol je rovnaký hlupák ako ty! Myslí si, že raz bude kráľom.“

„A vari nebude?“

„Nebude, lebo zavadzia Kazimírovi. A ty budeš poslúchať!“

„Kazimíra? Pch!“

„Mňa, svojho otca. Poznáš predsa prikázania.“

„Žiadne z nich neprikazuje vraždiť!“

„Blažena, si obyčajná zamilovaná hus! Počkám mesiac, dva, kým si tvoj Karolko nájde za teba náhradu!

A možno to ani tak dlho nepotrúva. On totiž pri žiadnej dlho nevydrží. A nevydrží ani pri tebe! Odhodí ťa tak, ako odhodil tie ostatné! Potom sama pobežíš za Kazimírom a ponúkneš mu pomoc. Ty sama!“

Bořek treskol dverami a bez rozlúčky odišiel. Keď sa Beáta spamätala, ihneď išla za Karlom.

„Pane, potrebujem s vami veľmi súrne hovoriť.“

„Jiří, môžete ísť. Dnes vás už nebudem potrebovať.

Dokončíme to zajtra.“ - povedal Karol.

Pobočník sa uklonil a nechal ich osamote.

„Si veľmi rozrušená, Beáta. Stalo sa niečo?“

„Stalo. A veľmi veľa.“ - a potom mu verne opísala
pribeh rozhovoru so svojím otcom.

„Beátka, každý, kto vytrča z davu, a je to jedno, či je to
kráľ alebo ktokoľvek iný, je terčom tých, ktorí na neho
morálne nedorástli. Každý, kto stojí niekde na čele, musí
rátať s tým, že je niekomu nepohodlný a že jeho
pozemský život bude asi veľmi krátky. Ja som sa s tým
už zmieril.“ - usmial sa na ňu.

„To si pripravujete reč na váš vlastný pohreb,
veličenstvo?!“

„Načo ten ostrý tón, Beátka. Priznám sa, že kým si so
mnou ty, nechce sa mi vôbec umierať. A ubezpečujem
t'a, že sa budem brániť. Mimochodom, tých vyslancov,
čo na mňa zaútočili dýkou, vôbec neposlal francúzsky
kráľ. Stopy aj odtiaľ vedú do Poľska.“

„Aha. A čo chceš teda urobiť? Ja som spoluprácu na tvojej likvidácii odmietla. Lenže Poliak môže najat' niekoho iného. Z jedov si môže vyberať.“

„Myslíš si, že ma otrávia?“

„Áno, to je najpravdepodobnejšie. Dýkou neuspeli a asi sa verejne ukazovať nebudú. Karol, musíš si dávať na seba pozor. Prepusti všetkých tých, ktorí by ťa mohli zradiť.“

„A kto tu zostane?“

„Nemyslím si, že by ich zostalo málo. A zavolaj k sebe môjho priateľa Ľuboša a jeho dvoch bratov.“

„Tvojho priateľa? Ty si sa zbláznila!“

„Vieš veľmi dobre, že všetko, čo si ku mne dovolil bolo, že ma pár krát chytil za ruku.“

„Dobre. Napíšem im všetkým trom. Čo ešte navrhuješ?“

„Aby si poriadne posúdil tvojich dvoranov. Orlik je statočný a jeho priateľ Jan takisto. Ale ostatní sa radi prikláňajú k silnejším. Pouvažuj nad tým.“

„A čo Arnošt?“

„Arnošt? Niekedy mi pripadá ako suché povrieslo. Ale

on ťa nepodrazí, tým som si istá. Len keby nebol taký svätuškář!“

„Arnošt a svätuškář?“

„No, mal si ho vidieť, ako vyvaľoval tie svoje posvätné očká, keď som včera vysadala na koňa. Dobre mu nevypadli na moje kolená. A pritom má plné ústa toho, že ženy sú semenišťom hriechu. Hlupák! Ale je poctivý, to sa musí nechať.“

Karol sa schuti smial. Keď sa konečne utíšil, opýtal sa:

„Tak už si mi prekádrowala celé dvoranstvo. Čo navrhuješ ďalej?“

„Moje rady sú už na konci. A aj tak si myslím, že toto vôbec nie je na smiech! Zdá sa mi, že si veľmi ľahkomyselňý voči svojmu kráľovskému majestátu.“

Karol sa zamyslel a zvažnel.

„Budeš sa musieť podvoliť ...“ - začal.

„Ty si sa načisto zbláznil! To ti môžem rovno nasypať jed do jedla!“ - rozčúlila sa a buchla dvermi.

Panovník zostal sám.

O niekoľko týždňov dostala Beáta návštevu. Bol to potulný mních, ktorý sa pýtal ku nej. Karol dal Beátu sledovať. Nie preto, že by jej nedôveroval, ale preto, lebo sa o ňu bál. A tak o tejto návšteve vedel ihneď. Vyšehrad mal svoje tajomstvá, o ktorých mladý panovník dobre vedel a tak si celý rozhovor vypočul a nielen to, on dokonca aj všetko videl.

„Milá dcéra, vaša duša by mala činiť pokánie!“ - začal mních.

„Moja duša sa bez pokánia celkom dobre zaobíde.

Nespáchala som žiadny smrteľný hriech.“

„Milá dcéra, a čo vaše dieťa bez otca? To nie je smrteľný hriech?“

„Otče, moje dieťa má ako matku tak aj otca.“

„Milé dieťa, vaše reči sú viac než nerozvážne. Každý hriešnik by mal dobrovoľne spolupracovať s cirkvou svätou, lebo ona je právoplatnou zástupkyňou nášho Pána na zemi.“ - a mních prevrátil svätuškárske oči.

„A ako má vyzeráť tá spolupráca s cirkvou svätou, otče?“

„Milé dieťa, cirkev svätá je naklonená poľskému kráľovi ... iste viete veľmi dobre, čo to znamená ...“

„Áno otče, to viem veľmi dobre.“

„Takže, milé dieťa, v tomto balíčku je zásielka pre mladého kráľa. Účinkuje okamžite, dajte si pozor, keď s tým budete zaobchádzať.“ - potom opäť svätuškársky prevrátil oči a zaspieval:

„V mene Otca, i Syna i Ducha svätého, amen.“ - a odišiel.

Beáta zobrala pohár, nasypala do neho obsah balíčka a naliala vodu. Premiešala. Vrecúško hodila do ohňa a otvorila okno. Ešte raz sa pozrela na rozpustený obsah, potriasla pohárom a vyliala ho von.

„Prikázanie piate: Nezabiješ!“ - povedala si nahlas.

Pohár ešte vypláchla a obsah znovu vyliala oknom.

Potom si umyla a osušila ruky. Vtedy vošiel Karol.

„Zdá sa, že ste mali návštevu.“ - poznamenal.

„Áno.“ - vzdychla si.

„Bola tu jedna posvätná osoba.“

„Kňaz?“ - spýtal sa Karol a siahol po pohári na stole. Zobral džbán s vodou a nalial. Beáta vyskočila oproti nemu ako fúria. Vychytila mu pohár a vyhodila ho cez okno až bolo počuť ako sa s cinknutím rozbil.

„Zbláznili ste sa?! Piť z cudzieho pohára?! Ved' ste sa mohli otráviť!“

„Čo bolo v tom pohári?“

„Jed, vy hlupák!“

„Ale ved' ste ho vyplachovali!“

„Viete vy vôbec niečo o jedoch?! Sú jedy, ktoré vás zabijú len tým, že sa ich dotknete. A sú aj také, po ktorých sa musíte dobre umyť, aby ste nenasledovali aj vy svoju obeť!“

Karol tam stál, pozeral sa na ňu a usmieval sa. Vedel, že ona by ho nikdy nebola schopná otráviť.

„Tak vy sa ešte smejete! Chytajte toho mnícha, on doniesol ten jed pre vás!“

„O mnícha sa nemusíte obávať. Už si prehliada hradné väzenie.“

„Naozaj? To je dobre. Čo budeme teraz robiť? Mala som vás otráviť.“

„Viem, vypočul som si celý rozhovor. Asi vás dám zavrieť do väzenia.“

„Mňa? A prečo?!“

„Aby si Poliak myslel, že som vás chytil a neotrávil vás on.“ - potom podišiel ku nej a zašepkal jej do ucha:

„Prídem tam za tebou, aby ti tam nebolo smutno, súhlasíš?“

„Dobre, ale najprv si poriadne poumývaj ruky, aby som tam zbytočne nečakala. A teraz zavolaj strážu.“

Beátu naozaj odvedli strážu do väzenia. Lenže Karol prikázal, aby jej ho upratali a dal jej tam priniesť aj posteľ namiesto tvrdej dosky. Zdôvodnil to tým, že väzeň je predsa len žena a jej vina sa ešte musí dokázať.

Večer prišiel do väzenia Karol. Strážcu prepustil a kľúče si zobral on sám. Odomkol celu. Na posteli sedela Beáta a vyšívala.

„V tejto tme si pokazíte oči.“ - vyčítal jej kráľ.

„Je tu ešte dosť svetla. A aj tak je to lepšie ako nečinne sedieť.“ - usmiala sa, odložila výšivku a vstala.

Podišiel k nej, zobral jej tvár do dlaní a dlho sa jej pozeral do očí. Vyrušil ich zvuk, ktorý k nim dol'ahol zo zamrežovaného okienka nad ich hlavami.

Zdalo sa, akoby k okienku niekto prišiel. Chvíľu tam stál a potom sa ozvali kroky ešte jednej osoby. Tí dvaja sa vonku stretli a ticho noci prerušil šepot v poľštine. Beáta položila Karlovi prst na ústa a zastala si tak, aby počula čo najlepšie. Obaja zostali ticho a bez pohnutia stát', až kým tí dvaja spreď okienka neodišli.

„Karol,“ - zašepkala - „tí dvaja čakajú mnícha.

Hovorili, že neveria tomu, že urobím to, čo chcú oni a tak podplatili jedného sluhu v kuchyni, aby ti nasypal zajtra do jedla jed. Sluha to sľúbil a určite to aj urobí. Boli znepokojení, že sa im mních neozval.“

„Ty vieš poľsky?“

„Samozrejme. U nás sa rozprávalo viac poľsky ako česky. Moja matka je Poľka. Dokonca je nejakou vzdialenou príbuznou poľského kráľa, ale to nie je dôležité. Ako by sme zistili, kto sú tí dvaja?“

„Zistím si, kto dnes prišiel do hradu. A nájdem si aj toho sluhu z kuchyne. Beáta, neviem, či za tebou ešte dnes prídem. Dvere ti nechám otvorené, len zostaň tu. Sem dole sa nikto nedostane, neboj sa. Pošlem Orlíka, aby ťa strážil. On vie mlčať, o tom som sa už neraz presvedčil.“

- Karol sa uklonil a pobožkal Beáte ruku.

Zakrátko naozaj prišiel Orlík. Beáta sa sním rozprávala naposledy pár dní po súboji a teraz bola trošku v rozpakoch. Orlík to videl a prihovoril sa jej:

„Pani Beáta, bol som s kráľom vtedy, keď bol u vás ten mních. Viem o všetkom, čo sa stalo. Nemusíte sa báť, nikoho k vám nepustím.“ - a usmial sa na ňu.

„Vy sa na mňa už nehneváte?“

„Ja som sa na vás nikdy nehneval. To len moja mužská samolúbosť dostala príučku. Karol mal pravdu, rytier má byť statočný a odvážny a je to jedno, či je to žena alebo muž.“

Beáta sa usmiala. Práve vtedy sa na tomto podivnom mieste zrodilo jedno krásne priateľstvo. Orlík, ktorý sa do tejto chvíle zdal drsný a neotesaný, sa zmenil.

A táto zmena bola veľmi prospešná. A to nielen im dvom. Rozprávali sa celú noc.

Ráno prišiel arcibiskup Arnošt, pošepol niečo Orlíkovi, Orlík sa rozlúčil a išiel za kráľom. Arnošt však zostal dole vo väzení.

„Vaša svätosť mi prišla dať posledné pomazanie?“ - opýtala sa Beáta, keď arcibiskup dlhý čas mlčal a v očiach jej hrali nezbedné plamienky.

Arnošt očervenel a rozpačito jej odpovedal:

„Viete dobre, že nie. Panovník vám nikdy nedovolí ublížiť.“

„Len aby jemu niekto iný neublížil.“

„Vy sa o neho bojíte?“

„Pravdaže. Vy nie?“

„Samozrejme, že sa o neho bojím. Odvtedy ako sa začal starať o Čechy, je mnohým európskym kráľom veľmi nepohodlný. Ale nemusíte sa báť. Už vie, kto boli tí dvaja Poliaci. Dokonca ich pozval aj na obed.“

„Na obed?! Ved' ho chcú otráviť jedlom!“

„Nemusíte sa o neho vôbec báť. Vie, čo má urobiť. A už vie aj to, ako nájde toho sluhu.“

„Ale aj tak sa bojím.“

„Vydržte, príde za vami hneď ako bude môcť.“

Arnoštov hlas upokojoval, ale aj tak to boli veľmi dlhé hodiny čakania. Karol prišiel až po zotmení.

„Karol, vy ešte žijete?“ - radostne zvolala Beáta a rozbehla sa mu oproti.

Panovník sa usmial, ešte chvíľku ich napínal a potom im začal rozprávať:

„Tých dvoch som našiel veľmi rýchlo. Pomohol mi strážca brány, lebo si ich oboch pamätal. Ešte ich totiž na hrade nevidel a tak sa pýtal, za kým idú. Povedali, že za mladým kráľom a tak ich pustil. Lenže zbadal, že idú kdesi bočne. Pri bráne nechal len druhého strážcu a tých dvoch sledoval. Keď videl, že sledovanie asi potrvá dlhšie, poslal ku bráne iného namiesto seba. Vypočul si aj ich rozhovor, lenže veľa z neho nerozumel. Ukázal mi ich hneď večer. Tak som ich dal do rána strážiť. Ráno som ich pozval na obed spolu s mojím dvoranstvom.“

Tam som sa vyhovoriť, že sa akosi necítim dobre a ako prejav mojej priazne som im dal naservírovať moje jedlo i víno. Mali ste vidieť ako sa tvárili, keď im ho predložili, ale museli to zjesť. Neprežil ani jeden. Tak som si zavolať všetkých kuchárov a sluhov, ktorí jedlo nosili.

Dostali na výber:

„Alebo sa vinník prizná a bude iba sťatý, alebo si všetkých zoberie kat. Vinník sa priznal sám.“

„Ale prečo sa priznal, keď sa mu nedalo nič dokázať?“

„Viete, slečna Beáta, keď dajú niekoho katovi, nasleduje dlhé mučenie a vinník sa prizná aj tak. Vybral si ľahší odchod z tohto sveta.“ - odpovedal namiesto Karla Arnošt.

Nasledovalo dlhšie mlčanie. Potom ho prerušila Beáta:

„Čo budeme robiť? Nemôžem tu trčať večne.“

„To ani nebude treba. Pôjdete do Prahy, do vášho domu, budete chodiť oblečená tak, ako vtedy keď ste odo mňa utiekli a nikto vás nespozná. Ani ja by som vás vtedy nebol spoznal.“ - povedal Karol.

„Ale aj tak ste ma spoznali. Podľa čoho?“

„Podľa hlasu. V meste ho budete musieť trochu meniť. Ináč, keď som zistil, kde je ten váš dom, kúpil som ten susedný. Má totiž s tým vašim spoločný múr. Dnes som dal obidva domy prepojiť tajným priechodom na prvom poschodí. Ale tie práce by vám nemali vadieť. Prvé dni tam budete sama, dokonca ani robotníci vás nevidia. Sú to Taliani a nehrozí, že to niekomu prezradia. Nevedia dokonca ani to, že pracujú pre panovníka. Každý deň bude niekto vo vedľajšom dome, najmä ja sám. Súhlasíte?“

„Súhlasím.“

„Teraz sa vrátíme do paláca aj s vami. Je tma, nikto nás neuvidí.“

Vrátili sa hore a ešte v tú noc vyprevadil kráľ Beátu do Prahy. Keď talianski majstri ukončili stavebné práce na Beátinom a Karlovom dome, kráľ priniesol k Beáte aj syna. Najal mu nové pestúnky, také, ktoré Beátu nepoznali a nevedeli kto je.

O rok sa Beáte narodil druhý syn – Ján.

Pre Beátu Karol zariadil všetko tak ako pred rokom. Deti boli síce v jej blízkosti, ale starali sa o ne opatrovníčky a pestúnky.

Keď rozruch utíchol, Beáta sa vrátila na hrad. Znovu pomáhala Karlovi spravovať krajinu. Karol mal veľké plány. Videl, ako je to so vzdelanosťou a správaním jeho poddaných. Chcel to všetko zlepšiť a hľadal cesty. Často sa rozprával nielen s Beátou, ale aj s Arnoštom a Orlíkom.

V jeden deň zaklopal niekto na dvere. Bol to posol a priniesol list panovníkovi. Ján Luxemburský písal svojmu synovi, že čoskoro príde do Prahy a nebude to ani tak dlho trvať, lebo je už v Nemecku.

Karol zostal zamračene stáť. S otcom mali rozdielne názory na všetko. Dokonca už hrozilo aj to, že Luxemburg kvôli týmto názorovým rozporom zbaví svojho najstaršieho syna následníctva. Ale stalo sa to, s čím nikto nerátal. Česká šľachta si presadila práve Karla ako následníka českej koruny a sám kráľ

s oklieštenou mocou nič proti tomu nezmohol. A teraz sem príde!

Karol pripravil všetko na prijatie kráľa. Beáta si musela opäť obliecť mužský odev. Ján totiž vždy tvrdil, že najväčšou pohromou je učená žena. A ešte väčšou učená milenka. Návšteva prebiehala celkom dobre. Dokonca kráľ prehliadol aj to, že kastelán je žena. Ale asi na tretí deň nastal nečakaný obrat. A začalo to hneď po raňajkách. Zachmúrený kráľ si nechal zavolať syna i kastelána a odviedol ich do synovej pracovne.

„Milý synu! Dozvedel som sa, že tvoj kastelán je žena! Ako mi to vysvetlíš?!“

Ján sa nervózne prechádzal s rukami za chrbtom a Karol mlčal. Keď už to mlčanie trvalo dlho, obrátil sa kráľ na Beátu:

„Môžete mi to vysvetliť vy, keď môj syn stratil reč?!“

„Rada, vaše veličenstvo.“ - s úsmevom sa uklonila.

„Za všetko totiž môže nevzdelanosť. Váš zástupca potreboval pisára, ale páni, ktorí tu boli, alebo nevedeli

písať, a keď aj áno, nevedeli latinsky. A tak sa teda česť robiť kráľovského písača dostala žene, ktorá bola v tej chvíli poruke.“

„Dobre. Ale prečo teda z vás urobil môj syn aj kastelánku?!“

„Z tých istých dôvodov, vaše veličenstvo. A preto robím vášmu synovi zároveň aj písárku aj kastelánku.“

Kráľ neodpovedal. Obrátil sa na syna a nemecky sa ho opýtal:

„Je to tvoja milenka?“

„Otče, ona ti rozumie...“

Kráľ sa uškrnul. Vedel, že od syna sa odpovede nedočká a tak sa opäť nemecky obrátil na Beátu:

„Čo mi na túto otázku odpoviete vy?“

„Áno pane, som milenkou vášho syna.“ - odpovedala mu pokojne v rovnakom jazyku.

„A vy mi túto nemorálnosť hovoríte tak pokojne?!“

„Väčšou nemorálnosťou je oženiť dvanásťročné dieťa s iným dvanásťročným dieťaťom a očakávať, že toto manželstvo bude obojstranne verné.“

V Jánovi hrklo a zdalo sa, že už-už vybuchne. Postavil sa pred ňu a posmešne jej povedal:

„Tak slečna sa vie veľmi dobre oháňať jazykom v dvoch rečiach. Hm, na ženu celkom slušné.“

„Otec, v štyroch rečiach...“

„Ó, dokázala by teda slečna svojou výrečnosťou baviť kráľa počas celej jeho návštevy?“

„Rada, vaše veličenstvo. Ale môj odev nie je na to vhodný. Ak dovolíte, išla by som sa prezliecť.“

Kráľ dovolil. Keď sa vrátila prezlečená a upravená, išiel na nej oči nechať. Vyhradil jej miesto vedľa seba a celý večer sa rozprával a tancoval iba s ňou. Karla ku nej ani len nepustil.

Na druhý deň bola poľovačka. Kráľ trval na tom, aby ho sprevádzala. Počul o jej poľovačkách so svojim synom a bol zvedavý.

Kone s jazdcami vyšli z lesa a zoradili sa na čistinke.

Z krovia vyletela kaňa. Kráľ na ňu ukázal:

„Slečna, nech sa páči!“

„Prvý výstrel na poľovačke patrí kráľovi, veličenstvo.“

„Kráľ si želá, aby ste strieľali.“ - odvetil a ukázal k oblohe.

„Keď si to želá kráľ, treba mu želanie splniť.“ -
poznamenala sucho a pripravila si kušu.

„Už je veľmi vysoko.“ - uškrnul sa.

Iba mykla hlavou a bez slova sa usmiala.

Výstrel zasvišťal a vyletel veľmi vysoko. Medzi lovcov spadol mŕtvy dravec. Lovmajster ho zobral a priniesol kráľovi. Kráľ ocenil dobrý zásah a nechal ju strieľať celý deň. Strieľala výborne, čo šíp, to zásah.

Pri večeri v kráľovskom paláci nešetril chválou a pred všetkými jej pripol na krk vzácny náhrdelník zo zlata a červených rubínov a na prst jej nastokol prsteň s veľkým briliantom. Poďakovala a ospravedlnila sa, že je už veľmi unavená, ale kráľ ju nepustil. Popíjal víno a neustále ponúkal aj ju. Ale jej nechutilo. Len sedela a mlčala. Karol sa k nej neodvážil. Okolo polnoci prišlo Jánovi zle. Nedoliečené zranenie z vojny, námaha na poľovačke a množstvo vypitého vína urobili svoje.

Kráľ omdlel. V zmätku, keď ho prenášali do jeho spálne, prišiel ku nej Karol:

„Beáta, prosím ťa, postaraj sa o neho. Nemám ho rád, ale je to môj otec.“

Prikývla a namiesto odpočinku a spánku ošetrovala kráľa. Okolo obeda sa kráľ prebral. Prvé čo uvidel bola Beáta, ktorá driemala s hlavou opretou o kreslo.

„Dobré ráno!“ - pozdravil ju.

Posadila sa a pretrela si oči.

„Dobrý deň, veličenstvo.“

„Tak vy ste ma neopustili ani v noci?“ - posmešne sa opýtal.

„Keby to záležalo odo mňa, dávno by som spala vo vlastnej posteli. Ale váš syn sa o vás bál a preto ma požiadal, aby som tu bola.“ - odpovedala mu príkro.

„Tak on vás požiadal? On vám nerozkazuje?“

„Podľa miery uštipačnosti vidím, že sa už cítite dobre.

Pôjdem si ľahnúť.“

„Nepustím vás. Môžete si ľahnúť vedľa mňa.“

„Prosím?! Tak vy neprestanete pokúšať smrtku, že nie?! Robíte väčšie hlúposti ako váš syn! S takým zranením tancovať! A keby len to! Ešte jazdiť po lese a poľovať! Ale veličenstvo si myslí, že keď je kráľ, smrтка sa ho zľakne! Nech sa páči! Môžete pokračovať! Ale ja vám v tom pomáhať nebudem!“

„Vy sa viete krásne hnevať.“ - zvolal prekvapený kráľ tentoraz bez posmechu.

„To mi ešte nikto nepovedal.“

„Takto prevychovávajú aj môjho syna?“ - potmehúdsy sa usmieval.

„Teraz už viem, po kom je váš syn taký tvrdohlavý. Ako by vám z oka vypadol.“

„Tak vy sa bojíte o môj život?“

„O váš život sa bojí váš syn. Chce, aby som vás liečila.“

„Vy viete liečiť?“

„Viem liečiť chorých. Ale mŕtvych neviem kriesiť.“

„Prečo mi to hovoríte?“

„Aby ste ležali a aspoň raz v živote aj poslúchali.“

„Vás?“

„Ak sa vám nepáči, môžem poslať po Karlovho lekára.“

„Nie! Zostaňte tu vy. Viete, že máte krásne vlasy?“

Otočila sa mu chrbtom a prevrátila oči. Počkala, kým zaspí a zašla za Karlom.

„Karol, pomôž mi. Protiví sa mi pozornosť tvojho otca.“

„No to sa nepáči ani mne. Vždy mi prebral milenky, ktoré za niečo stáli.“

„Dočerta! Čo mám robiť?!“

Karol bezradne pokrčil plecami:

„Dúfam, že veľmi skoro odíde. Preto chcem, aby si ho liečila.“

Kým Beáta liečila kráľa, držala si ho od tela strašením, že sa mu kedykoľvek môže otvoriť rana a stačí na to prudší pohyb. Čím viac sa uzdravoval, tým viac si dovoľoval. Nakoniec mu Beáta strelila štyri zauchá a prekvapenému kráľovi utiekla.

Našťastie, Ján dostal v ten istý deň súrny list od francúzskeho kráľa, ktorým ho volal na pomoc. To urýchlilo jeho odchod a na Beátu nemal čas. Stretli sa až pri odchode.

„Madam.“ - oslovil ju - „Chcem, aby ste išli so mnou. Chod'te si zbalit' veci, počkáme na vás.“

„Nemôžem odísť vaše veličenstvo. Som tehotná a čoskoro sa narodí váš ďalší vnuk!“

Prekvapený kráľ sa nezmohol na odpoveď. Namiesto toho dal pokyn na odchod.

Netrvalo dlho a Karol dostal od neho list, v ktorom okrem iného stálo:

Milý synák,

*na záver mám jedno želanie. Buď taký láskavý a pošli za mnou
Tvoju kastelánku. Tvoje dieťa sa môže narodiť aj vo Francúzsku.
Nakoniec – je to krv z mojej krvi ...“*

Karol dal zavolať Beátu. Podal jej list. Keď ho prečítala zatočil sa s ňou svet. Kolená sa jej podlomili a keby ju nebol zachytil, bola by spadla.

„Čo urobíš, Karol? Nechcem byť milenkou tvojho otca ...“ - zašepkala a rozplakala sa.

„Budem musieť poslúchnuť. On je kráľ, nie ja. Asi ťa tam pošlem ...“

„Tak ty ma tam pošleš?! A čo tvoje slová?! Predáš ma za moc?! Len preto, aby ťa otec nechal ďalej kraľovať!“

„Beáta, on je kráľ!“

„Ja som sa môjmu otcovi vzoprela, keď ma chcel vydať za svojho oblúbenca! Ale ty si zbabelec, Karol!“

„Beátka ...“

„Nechcem počuť žiadne výhovorky! Alebo mi pomôžeš, alebo od teba odídem a budem robiť všetko pre to, aby ma tvoj otec radšej zabil! A to skôr ako ma dostane!“

„Beáta, skús trošku pouvažovať ...“

„Nebudem uvažovať! Au!“

Skrčila sa. Niečo ju nepríjemne zaboľelo v bruchu.

A opäť ... A znovu ... Kým si vôbec uvedomila, čo sa robí, potratila. Lenže potom s ňou bolo veľmi zle.

Vystúpila jej horúčka a tri dni zostala v bezvedomí.

Celé tri dni sedával Karol pri nej, vymieňal jej studené obklady a nechcel ku nej nikoho pustiť.

Sedel pri nej a sediac niekedy driemal. Jej choroba ho ničila. Potichu sa za ňu modlil, aby prežila, lebo lekár mu povedal, že ak prežije, bude to zázrak. A on o ten zázrak prosil ...

Otcovi napísal:

Otče,

Beátu Ťi poslať nemôžem. Potratila a bojím sa, že to neprežije.

Karol

Po niekoľkých dňoch otvorila oči. Horúčka jej klesla, ale Beáta zoslabla. Ale aj tak bola z najhoršieho vonku.

Karol spával v tej istej izbe, aby sa aj v noci mohol o ňu starať. Ale Beáta odmietala jesť. Presviedčal ju, prosil, ale všetko bolo márne. Až keď jej sľúbil, že ju pred otcom ukryje, niečo zjedla. Sám ju krmil a staral sa o ňu. Jeho kráľovské povinnosti boli opäť bokom.

Keď sa trošku pozviechala, odviezol ju do jej Pražského domu.

Potajomky za ňou chodil, ale nech sa snažil akokoľvek Beátu zatajiť, niekto prišiel na to, kde sa skrýva a poslal správu kráľovi do Francúzska. Čoskoro dostal Karol od otca ostrý list:

Synak, som znepokojený Tvojou neposlušnosťou! Vôbec si mi neoznámil, že Beáta sa uzdravila. Práve naopak – ešte ju skrývaš, aby si ju predô mnou zatajil! Ak mi ju do mesiaca nepošleš, zmením následníctvo v prospech Tvojho mladšieho brata! ...“

Tak Karol začal pripravovať Beátin odchod ku kráľovi. Ale rozhovor s ňou stále odkladal. Stanovený čas sa krátil a Karol sa odhodlal, že s ňou prehovorí. Pod rúškou noci prišiel za ňou posledný raz.

„Beáta, otcovi ktosi povedal, že ťa skrývam ... Musím ťa poslať za ním.“

„Čo si to povedal?! Tak ty ma chceš poslať do postele tvojmu otcovi?! Hanbi sa Karol, predávaš ma ako zviera! Ty, ktorý si mi ospevoval lásku a všetky hrdinstvá, ktoré

práve láska podporuje! Ty zbabelec, ty vieš o láske len spievať! Keby chcel niekto odo mňa teba, radšej by som obetovala svoj život, ale teba by som nevydala! A ty nevieš kvôli mne obetovať korunu! Pohrdam tebou, Karol! Načo si sa modlil za môj život, keď mi ho robíš ešte horším než je smrť?! Odíd', nechcem ťa ani vidieť! A o celej tvojej kráľovskej rodine nechcem ani počuť! Tak nepočul si? Zmizni!“

Priviedla ho ku dverám a vystrčila ho von. Dvere zahasprovala. Karol odišiel. Vedel, že s ďalším presviedčaním by dnes u nej nepochodil. Prišiel hneď ráno. Búchal na bránu, ale nikto mu neotváral. Vošiel do svojho domu, prešiel tajnou chodbou, ale dom bol prázdny. Nič, nič po nej nenašiel. Ako keby tu nikdy nebývala. Prechodil celú Prahu. Hľadal ju a každú správu o nej by bol vyvážil zlatom, lenže Beáta sa naozaj stratila ... Už ju nikam nechcel posielat' a želal si len jedno, aby sa vrátila. Otcovi napísal, že utiekla hneď po tom, ako jej o ceste do Francúzska povedal.

Že sa odchodu bránila a preto aj potratila. Písal mu, že ju hľadal, ale že skutočne nevie, kde by mohla byť. Ján mu neveril, ale následníctva ho nezbavil.

Za nejaký čas po Beátinom odchode usporiadal Karol poľovačku. Bol znechutený, na každom kroku mu chýbala. Potuloval sa len sám na koni po lese, až zrazu prišla prudká búrka. Zotmelo sa a nebolo vidieť ani na krok. Blesky križovali oblohu a dážď sa lial. Jediné, čo mu zostalo v tom nečase, bolo spoľahnúť sa iba na koňa. A kôň ho niesol. On sám nevedel kam a nevedel ani ako dlho. Dokonca nevedel, či je ešte deň alebo už nastala noc. Zrazu sa pred ním objavila osamelá chatrč. Privítal ju ako spásu. Otvoril dvere a pri ohnisku sedela ...

„Beáta! Beátka, konečne som ťa našiel!“

„Karol! Och, Karol! Celý si mokrý. Vyzleč sa, dám ti moje mužské šaty. Budú ti dobré.“

A kráľ sa prezliekol a v teple chudobnej chyže si vychutnával mäťový čaj. Nikdy mu čaj s medom lesných včiel tak nechutil ako vtedy.

Potom sa zadíval do jej očí, ktoré odrážali planúci oheň, chytil ju za ruky a spýtal sa.

„Prečo si ma opustila? Môj dvor zostal po tvojom odchode mŕtvy ... Beáta, Beátka, prosím ťa ... vráť sa! Vráť sa so mnou do Prahy. Nemôžem tam bez teba zostať. Nedám ťa otcovi. Prosím ...“

A obom sa kotúľali po lícach slzy. Vtedy sa stalo niečo nezvyčajné. Izbu zahalilo nevysvetliteľné nadpozemské svetlo a v tom svetle stál hrad. Bol zvláštny, akoby bol zostavený z rôznych stupňov a dvíhal sa do výšin. Najvyšší palác bol najväčší. Zrazu boli v tom najvyššom paláci na najvyššom poschodí. Držali sa za ruky a pred nimi bol nádherný obraz. Do výšin stúpala mohutná jasná klenba. Tam, kde sa spájala, žiaril najjasnejší bod. Ten bod akoby sa približoval a rástol. Až presvetlil všetko už aj tak svetlé a jasné. A v tom mohutnom svetle sa objavil rovnoramenný kríž. Oni v bázni pokľakli a dotkli sa čelami zeme. Nevedno, ako dlho kľáčali. Nadpozemské svetlo pohasínalo až zhaslo a obraz sa stratil. Zdvihli sa zo zeme, oprášili si kolená a pozreli sa na seba.

Prvý sa zmohol na otázku Karol:

„Čo to bolo?“

„Neviem. Možno to súvisí s Turícami. Bol to nádherný hrad.“

„Aj ty si ho videla?“

Prikývla.

„Máš tu nejaký pergamen, pero a atrament?“

„Pero a atrament tu je. Ale pergamen?“ - a po chvíľke zvolala:

„Už to mám! Môj pas. Nakreslím ti to na môj pas. Musíš mi však priniesť nový.“

„Dobre. Maľuj, kým nezabudneme, ako ten hrad vyzeral.“

Beáta maľovala a kráľ sa pozeral. Videl, že aj ona videla presne to isté čo on. A tak bol obraz hradu zachytený celkom presne. Potom nakreslila aj tú zázračnú klenbovú miestnosť i kríž. Kráľ pergamen osušil a schoval si ho ako najdrahší poklad.

„Čo s ním urobíš?“ - spýtala sa Beáta.

„Dám taký hrad postaviť.“

„Vieš už kde bude stáť?“

„Nie. Ešte preň nemám miesto. Uvidím, možno niečo nájdem.“

„Pozri sa, už je po búrke. A rozvidnelo sa.“

„Pod' mi ukázať, kde som sa to dostal.“

Usmiala sa a vyviedla ho von. Prešli sa po okolí. Zrazu Karol zastal:

„Pozri! Čo vidíš?“

„Je tam skala.“ - odpovedala mu a potom si udrela po čele.

„Karol, to miesto je ako stvorené pre tvoj hrad! Postav ho tam!“

Ešte chvíľu sa prechádzali. Potom sa vrátili do chalúčky a skromne sa najedli.

„Vrátiš sa so mnou do Prahy?“

Pokrútila hlavou.

„Prečo nie?“ - spýtal sa nešťastne.

„Nemôžem, Karol. Bojím sa, že ma v Prahe nájde.“

„Chceš zostať tu?“

„Aspoň nejaký čas. Možno si nájde inú milenku.“

Karol sa vrátil do Prahy.

Často potom chodieval na koni sám po horách. Nikto sa tomu nečudoval, mysleli si, že hľadá Beátu. Ale on vždy prišiel k nej. Raz jej povedal:

„Môžeš sa vrátiť do Prahy. Dozvedel som sa, že otec má novú milenku.“

Zľakla sa.

„Do Prahy? Bojím sa, Karol. Tvoj otec nevyzerá, že by sa ľahko vzdával.“

„Vrátiš sa do svojho domu. Budem chodiť za tebou.

Nikto nezbadá, že si tam.“

„Aj tak sa bojím. Najradšej by som zostala tu.“

„Tu si sama. Ak by ťa tu niekto našiel, uniesol by ťa.

Nemal by ti ani kto pomôcť.“

Trvalo to ešte niekoľko dní a Karol ju presvedčil. Keď odchádzali, obaja sa obzreli za seba.

„Je tu veľmi pekne. Tá skala je nádherná. Raz na nej postavím hrad. Tvoj obrázok mám dobre schovaný.

A pomenujem ho podľa teba – Stein.“

„Stein, to je predsa nemecky skala. Čím ti pripomínam skalú?“ - usmiala sa Beáta.

„Tvrdohlavosťou.“

„Pomenuj ho radšej Karlštejn, bude to lepšie. Hrady sa majú volať po kráľoch a nie po ich milenkách.“

Do Prahy sa vrátili v noci. Nikto o nich nevedel, len stráž pri bráne. Ale aj tá vedela len to, že sa vrátil následník s nejakým mladým mužom. To bolo všetko. A Karol skrýval Beátu tak ako sľúbil.

Od toho dňa ako sa vrátil, chodieval Karol často do svojho pražského domu. To neušlo Luxemburgovým špehom. A hoci Beátu nevideli, napísali mu, že bude asi tam. A tak sa Ján Luxemburský vydal do Čiech ...

V jednu noc, keď práve Karol nebol pri nej, vtrhli do Beátinho domu traja muži. Zapchali jej ústa, zviazali ju a nakoniec ju niekam odviezli v koči. Bola tma, nevidela ani toľko, kde ju vysadili. Videla len tmavý dvor veľkého tmavého domu. Podľa veľkosti to mohol byť aj palác. Nemala však čas prezerat' si podrobnosti, lebo muži ju vliekli do vnútra. Vo vnútri sa svietilo. Muži ju zložili, rozviazali jej ústa aj ruky a odišli. Napriek tomu, že sa za všetkými tromi zavreli dvere, cítila, že v izbe ešte niekto je. Ten niekto vyšiel z prítmnia a ona ho spoznala.

„Vy?!“ - vykrikla.

„A koho ste čakali?“ - posmešne sa jej opýtal.

„Prečo ste neprišli do Francúzska?“

„Pretože to nechcem!“

„A čo chcete? Zostať u Karola?“

„Váš poslušný synáčik ma chcel do toho Francúzska poslať za vami. A keď sa mu to nepodarilo, zavolať vás sem, zradca!“

„Ó, vy sa na neho hneváte?“ - spýtal sa pobavene.

„Zabila by som ho!“

„Naozaj? Zdá sa, že mi hviezdy začínajú byť viac naklonené, než som si myslel.“

Kráľ prišiel ku nej. Chcela cúvnuť, ale on bol rýchlejší.

Keď si uvedomila, čo sa s ňou deje, už sa nemohla ani len pohnúť. Zovrel ju, jednou rukou držal jej ruky a druhou jej vyzliekal šaty. Chcela sa brániť, ale voči mužovi, ktorý bol vyšší a omnoho silnejší, nemala ani len najmenšiu šancu.

Keď zovretie povolilo, bolo po všetkom. Chcela sa niekam prepadnúť, zmiznúť, umrieť...

„Madam, mali by ste sa obliecť. Vaša nahota vzbudzuje pohoršenie.“

Tieto slová ju prebrali lepšie než vedro studenej vody. Sadla si a začala kričať:

„Tak moja nahota vzbudzuje pohoršenie?! A to, že ste ma práve znásilnili, nie?! A na to, že ste ukradli ženu vlastnému synovi, tiež vaše pohoršenie mlčí?!“

„Odkiaľ to viete ... o Markéte ...“ - potichu sa spýtal.

„Čože?! Tak už vám synove milenky nestačia?! Vy ste mu siahli aj na manželku?! To, že váš syn mal milenku, vás pohoršilo. Ale, že ste mu tú milenku ukradli, to je v poriadku?! Vy moralistický pokrytec! Vraj kráľ!“

Ozvalo sa plesnutie zaucha. Beáta si chytila líce a rozplakala sa. Nevedela, kedy odišiel. Mala pocit, že v jej vnútri sa rozbila fľaša atramentu a zaliala jej celú dušu ... Z tej čiernej prázdnoty ju prebral chlad. Obliekla sa, vstala a priložila do krbu. Potom si ľahla a prepadla sa opäť do tej bezútešnej čiernej prázdnoty ...

Ráno sa objavil vo dverách. Ležala oblečená na posteli a oči upierala do stropu.

„Vy ste už hore? Pod'ťte sa najest'.“

„Nechcem jest'! Dajte mi pokoj!“

„Slečinka truceje?“

Posadila sa.

„Nechcem vás vidiet'! Vypadnite!“ - skríkla.

Na stolíku vedľa postele bola veľká sklená čaša. Zobrala ju do ruky a hodila ju o stenu vedľa kráľa. Črepy sa rozprskli po izbe. Pristúpil ku nej a strelil jej dve zauchá.

Hrdo sa na neho pozrela a pokojne povedala:

„Nabudúce budem mierit' presnejšie.“

Ján bez slova vyšiel. Ozvalo sa cvaknutie zámku.

Večer znovu prišiel:

„Pod'ťte sa navečerať. Trucovali ste už dost'.“

„Dajte mi pokoj! Chcem umriet' od hladu!“

„Zbláznili ste sa?“

„Nie.“

„Tak prečo chcete umriet'?“

„Aby som nemusela byť s vami!“

„Budete jest', či sa vám to páči alebo nie!“ - Luxemburg zavolať sluhov a nechal priniesť jedlo.

Sadol si vedľa nej za stôl.

„Zjete to sama, alebo vás nechám nakrmiť?!“

„Môžete to skúsiť!“ - vyškerila sa mu do očí.

Prišiel ku nej a strelil jej ďalšie zaucho.

„Nechcete ma rovno zabiť? Za to jediné by som vám ešte mohla byť vdáčna ...“

Začudovane sa jej pozrel do očí.

„Vdáčna za smrť?“

„Myslím si, že je omnoho príjemnejšia než život s násilím.“

„Zjete to jedlo?“

„Nie.“

„Chyťte ju a nakrmte ju!“

Sluhovia poslúchli. Dvaja ju držali a tretí sa ju pokúšal kŕmiť.

„Pane, nedá sa ...“ - ozval sa bezradne.

„Ustúp, hlupák!“

Luxemburg zobral lyžicu a snažil sa jej ju strčiť do úst pomedzi zovreté zuby, ale nedarilo sa ani jemu. Zrazu ju chytil druhou rukou za vlasy.

Zovretie zubov povolilo a jedlo zostalo v ústach. Pomaly ho začala žuť.

„Hrdá slečinka začína poslúchať.“ - posmešne sa jej smial do očí.

Beáta počkala, kým bude jeho tvár blízko a vyplula na neho rozžuvané jedlo. Luxemburg zanadával, utrel si oči a išiel sa umyť. Sluhovia ju pustili a ona zostala voľne sedieť.

„Tak budete jesť, alebo nie!!!“ - Luxemburg zúrili.

„Nie.“ - odpovedala mierne.

Zobrala do rúk tanier a treskla s ním o zem. Rozzúrený kráľ pribehol ku nej a strelil jej niekoľko zaúch. Prestal až keď jej začala z nosa tiecť krv.

„Nechceš ma rovno podrezať alebo preklat’? Tamto máš nôž.“ - pokojne mu ukázala na stôl.

Zrazu ho prešla všetka zúrivosť.

„Tak ty chceš umrieť!“

„Veľmi by sa mi to hodilo ...“

„Nie!!! Ty neumrieš!!!“

Opopvržlivo si ho prezrela.

„Zbabelec! Daj priniesť víno!“

Sadol si oproti nej a dal priniesť veľkú karafu vína a dva sklené poháre. Beáta si naliala plný a na dúšok ho vypila. Potom druhý, tretí i štvrtý. Chcela si naliať aj piaty, ale karafa bola prázdna.

„Viac vína nemáš?“

„Žena nemá toľko piť!“

„Tak tebe sa opité ženy nepáčia?“ - postavila sa oproti nemu.

Cítila, ako jej víno stúpa do hlavy. Zrazu sa jej zaštikúvalo. Slabé nohy sa podlomili a ona sa zviezla popri stole na zem, len-len, že nerozbila poháre.

Prišiel ku nej a zdvihol ju.

„Hanbite sa, madam! Takto sa skutočné dámy nesprávajú!“

Rozosmiala sa.

„Aspoň sa ti zhu ... zhu ... zhnusím, ty diabol.“

Posadil ju na stoličku a chcel odísť. Zobrala zo stola sklený pohár a hodila. Trafila ho rovno do hlavy. Otočil sa ku nej, chytil si boľavé miesto a krv mu zaliala oči.

Naslepo stiahol zo stola obrus a poutieral sa doň.

„Viem dobre triafať, však? Daj ma katovi!“ - uškrnula sa.

„Ty ... ty ... ty ... zabil by som t'a! Ale tebe by sa to hodilo!“

„Hodilo a ako veľmi ... hik!“

Luxemburg si držal obrusom krvácajúcu ranu a nechal Beátu odniesť do jej izby. Ráno prišiel za ňou. Ešte spala, ale tresnutie zavierajúcich sa dverí ju prebudilo. Posadila sa na posteli. Pozrela sa na seba. Bola oblečená. Postupne si spomenula na predchádzajúci večer. Nesnívalo sa jej to – Luxemburg mal obviazanú hlavu. Osopila sa na neho:

„Čo si želáte?! Včerajší výprask vám nestačil?!“

„Mali by ste sa hanbiť za včerajšie správanie. Napadli ste kráľa ...“

„... ktorý je surovec a hlupák! A hanbiť sa mám znova ja! Ako vždy!“ - odsekla.

„Madam.“ - pokračoval jemnejšie.

„Sľubujem vám, že už na vás nesiahnem rukou ...“

Vstala z postele a postavila sa oproti nemu.

„To vám ja nemôžem sľúbiť!“ - zdrapla ho pod krkom, pritiahla si ho k sebe a zasyčala mu do tváre.

„Zabijem ťa, Luxemburg, ty diabol, za to, čo si mi urobil!!!“ - oči sa jej divo blýskali.

Potom ho prudko odsotila až chrptom narazil do steny.

Potom sa opovržlivo od neho odvrátila. Vstal a bez slova odišiel. Popoludní prišiel znova. Spreádzali ho sluhovia, ktorí priniesli tri veľké truhlice. Zložili ich na zem a odišli.

„Madam, priniesol som vám dar.“ - oslovil ju potichu.

Stála pri okne a ani sa neobzrela. Podišiel ku nej.

„Vy nie ste zvedavá, čo v nich je?“

„Nie.“

Vrátil sa k jednej z truhlíc a otvoril veko. Bola plná šperkov so vsadenými drahokamami. Vytiahol smaragdový náhrdelník a prišiel k nej. Chcel jej ho zavesiť na krk, ale ona mu ho vytrhla a hodila mu ho do hlavy.

„Obeste sa na ňom! To by bol pre mňa najvítanejší dar!“

Luxemburg sa otočil a bez slova odišiel. Zostal po ňom na zemi iba náhrdelník. Zlostne doň kopla a šperk zmizol pod posteľou. Potom kopla do veka otvorenej truhlice a to sa zavrelo ...

Večer prišiel opäť.

„Madam, budete si želať nejaké jedlo?“

„Prineste mi víno!“

Kývol na sluhov a tí priniesli karafu vína a cínové poháre.

„Dnes budem víno nalievať ja!“ - povedal jej príkro.

Zobral karafu a nalial do oboch pohárov. Potom zdvihol svoj.

„Na vaše ...“

Nestačil dopovedať a pred ňou stál prázdny pohár.

„Ešte!“ - požiadala.

Luxemburg poslušne nalial.

„Prezreli ste si váš dar?“

„Nie! Nezaujíma ma!“

„Každú ženu predsa zaujímajú šperky ...“

„Mňa nie! Dajte to odniesť!“

„Nechám vám ich tu, aby ste si ich mohli prezrieť ...“

„Viac vína nemáš?“

„Madam, ženy nesmú toľko piť ...“

„Obral si ma o všetko, tak mi daj víno! Pošli po novú karafu a zajtra prines väčšiu!“

Poslušne vykonal, čo prikázala. Keď vypili aj toto víno, osopila sa na neho.

„Vypadni, Luxemburg, chcem spať ...“

Beátino väzenie trvalo dlho, veľmi dlho. Trucovala a nechcela sa poddať. Neplatilo na ňu ani strašenie katom ani truhlice pokladov.

Karol ju po celý čas hľadal. Vedel, že keď zmizla bez toho, aby sa predtým pohádali, musel ju niekto uniesť.

A do úvahy pripadal iba jeho otec, ktorý sa v Prahe náhle objavil. Karol neúnavne pátral, podplácal otcových i cudzích sluhov, dával ho sledovať až konečne vypátral, kde ju ukrýva. Bol večer a Karol sa ju chystal práve vyslobodiť. Zrazu ho chytil niekto za plece. Otočil sa a uvidel otca.

„Vedel som, že ju nájdeš. Ale neviem, či bude chcieť s tebou ísť.“

„Prečo by nešla?“

„Naposledy kričala, že ti vyškľbe všetky vlasy
a vyškriabe ti oči.“

„Čo si jej narozprával?“

„Nič. Myslí si, že si mi ju predal.“

„A... ty si ju v tom nechal.“

„Nevyvracal som jej to. Myslel som, že sa potom poddá.“

„Čo sa ti stalo?“ - dotkol sa otcovej sluchy, na ktorej
bola obrovská modrina.

„Trafila ma cínovým pohárom, potvora. Možno už
desiatym, nepočítal som to. Neviem, ako ju skrotiť.
Strašil som ju už aj katom... Nechceš si ju zobrať
naspäť?“

Karol sa usmial a prikývol. Ján ho priviedol do domu.

„Počkaj, poviem jej, že si prišiel pre ňu.“

Kráľ vošiel a o malú chvíľku púšťal svojho syna do
vnútra. Beáta tam stála a z očí jej sršali blesky. Keď sa za
Karlom zavreli dvere, spustila na neho.

„Tak už si prišiel pre mňa, ty zradca! Zapredal si ma, ty
sviniar! Čo si na tom získal?! Úplné následníctvo?!”

Pekná rodina, kde si chlapi požičiavajú milenky! To sú asi francúzske mravy, však? A keby len milenky! Synáčikovia odstupujú otcovi ešte aj svoje manželky! Ty pokrytec, zabijem ťa! Za toto ťa vlastnoručne za...“ - došiel jej dych, zakrútila sa jej hlava a ... omdlela. Dlhé dni bezmocnej zlosti, strachu a hladovania urobili svoje. Otvorila oči a rozhliadla sa okolo seba. Bola vo svojom dome a ležala vo svojej posteli. Premýšľala. Nebol to všetko len zlý sen? Naozaj sa to všetko stalo? Ned'aleko stál Karol. Zbadal, že sa prebrala a prišiel ku nej.

„Beátka, tak veľmi som sa o teba bál! Muselo to byť strašné!“

„Tak to všetko bola pravda! To nebol sen! Kde je tvoj otec?!“

„Zostal na hrade, preto som ťa dal priniesť sem.“

„Tak ty si ma dal preniesť sem! Ty! Práve ty! Zradil si ma, Karol! Prečo som ti len neušla?! Prečo som ti uverila, že ma ochrániš?! Ja hlúpa! Ako keby som nevedela, že pre teba žena nič neznamená!“

Tebe ide iba o moc! Daroval si ma a keď som sa tvoju otcovi zunovala, tak si ma veľkodušne prijal späť! Ako nejakú vec! Hanbi sa Karol! Zabijem ťa! Len čo sa postavím na nohy, tak ťa zabijem! Au!“ - prudko sa posadila a chytila sa za brucho.

Túto bolesť už poznala.

„Beátka, čo ti je? Čo sa ti stalo?“ - hladil ju po tvári a mal o ňu strach.

Ona sa krčila v bolestiach a na čelo jej vystúpil pot. Ešte jedno prudké myknutie a znovu stratila vedomie. Karol okamžite zavolať lekára a potom ticho sedel pri nej až kým neotvorila oči. Mlčala a oči mala upreté do stropu.

„Beátka ... to dieťa... bolo jeho ...?“

„Čo si myslíš, že ma po celý čas držal iba za ruku?! Na to ma nemusel unášať!“ - zbadala jeho zhrozenie a zmiernila príkry tón.

„Našťastie je preč ... neviem si predstaviť, ako by som vychovávala ... tvojho brata ... Keby tak chcel zo mňa opadnúť všetok ten hnus ... Nechaj ma Karol, chcem byť sama!“

Beáta sa zotavovala. Ale všetko šlo pomaly, veľmi pomaly. Karla nechcela ani vidieť a keď prišiel, vyhnala ho preč. A tak chodil iba potajomky v čase, keď ona spala a potichu sa pýtal mužov, ktorí ju strážili, ako sa má. Raz ju niečo zobudilo. Sama nevedela, čo to bolo. Cez otvorené dvere počula, ako sa potichu rozprávajú strážcovia, ktorých tam Karol nechal.

„Prečo je na neho taká zlá? To si nevšímala, ako za ten čas, kým tu nebola vychudol?“

„Čuduješ sa? Veď kvôli nej ani nespával. Podplácal kadekoho a nás štvá po celom meste dňom i nocou, len aby sme ju našli.“

„A to ani nevedel, že sa ten starý somár Luxemburg vrátil.“

„Vieš, že mu ten starý diabol preberal všetky milenky?“

„Akoby nie. Starý kocúr a naháňa mladé slečinky. Už aby otrčil kopytá.“

„Ty, ale nevrátil mu ani jednu. Iba túto ...“

„Ktovie, čo mu urobila.“